

AFGELOPEN SEPTEMBER

DE BOTS KABOUTER

Het leek op dat moment een goed idee. Ja, ik weet wel dat iedereen dat zegt – maar ik meen het echt. Hoe belachelijk het idee achteraf gezien ook lijkt, ik was er op die specifieke vrijdagavond afgelopen september volledig van overtuigd dat het een briljant plan was om mijn moeders auto te stelen en mijn vaders huis te bestormen. En dan niet briljant in de zin van “Dat was een briljant antwoord dat je vandaag bij Spaans gaf.” Ik bedoel briljant in de zin van “Wow, Einstein, toen jij dat relativiteitsgedoe bedacht en dit ons hele begrip van ruimte en tijd radicaal veranderde en bovendien de hele mensheid in het nucleaire tijdperk leidde, was dat briljant!”

Het plan was ook in zekere mate elegant in zijn eenvoud. Ik zou nog een halve liter van pa's oude wodka drinken, ma's reserveautosleutels pakken, in de Dodge springen en die bak laten aanslaan. Daarna zou ik door de verlaten, maanverlichte straten scheuren, zo gericht als een terugkerende raket, of op zijn minst zo gericht als een nuchter persoon die daadwerkelijk wist hoe hij moest rijden. Wanneer ik triomfantelijk de oprit van mijn pa opscheurde, zou ik behendig uit de auto springen, naar de voordeur rennen, aanbellen met een woede die men zelden ergens bij een bel aantreft – en zou dan mijn vader met dat waardeloze wijf aantreffen dat ons gezin kapot had gemaakt en ooit, in een vorig leven, mijn juffrouw van groep vijf was geweest.

Oké, misschien zouden deze plannen theoretisch gezien beter werken als de bedenker ervan niet al stomdronken was. Maar ik was nog nooit eerder dronken geworden – dus hoe kon ik nou weten dat ik zo snel zo aangeschoten zou worden? En zeg nou zelf, als mijn moeder echt had willen zorgen dat ik niet op mijn zestiende dronken auto ging rijden zonder rijbewijs, zou ze dan

naar haar afspraakje gegaan zijn en mij thuis alleen hebben achtergelaten met een auto, een drankkast en wat sleutels?

Dat bedoel ik.

Dus ik sloeg nog wat meer sterke drank achterover rechtstreeks uit de fles en greep naar de sleutelbos, pakte hem vast aan de houten nummer 1 die ik voor mijn "Nummer één moeder" had gemaakt bij de Welpen. Ik trok mijn Yankees-jas aan, sloeg de deur achter me dicht, stapte in de auto en startte de motor. Ik geloof dat ik toen enigszins een gevecht met de versnellingspook en de handrem had en waarschijnlijk ook wat schik met het gaspedaal.

Voor ik het wist, hing ik uit de passagiersdeur en braakte ik de wodka en de chocoladecakejes uit. Toen mijn zicht weer min of meer helder was, kon ik zien dat de auto op een grasveld stond. Toen mijn zicht nog beter werd, kon ik zien dat mijn vorige stortvloed van braaksel twee glanzende zwarte voorwerpen volledig had besmeurd – de goed gepoetste schoenen van een boze politieagent. Hij trok me uit de auto, voornamelijk aan mijn haar, en zette me overeind. Ik herinner me dat hij zei: "Kijk nou eens! Kijk wat je hebt gedaan!" Ik herinner me ook dat ik zijn wijzende vinger probeerde te volgen. En toen ik eindelijk inzoomde op wat er voor de auto lag, kon ik het niet geloven. Ongeveer drie meter voor de bumper lag een losgeraakt hoofd!

De agent voerde me als een soort marionet naar het afschuwelijke tafereel en duwde *mijn* hoofd naar beneden dichtbij het bloedbad. Dit hoofd was zonder twijfel ernstig gewond. Het hoofd was ondersteboven tegen een boomstronk aangeplet. Er was geen lichaam te bekennen. Ik draaide me zo snel om dat de agent bijna zijn greep op mij verloor en ik knielde om onder mijn ma's auto te kijken. Er staken inderdaad een arm en een been uit onder het linkervoorwiel.

"Agent, meneer, heb ik – is hij – is – ehhhh..."

Ik kon de tranen voelen opwellen. Mijn ogen brandden en de volgende golf zuur bereikte al snel mijn keel.

“Ja, jongen. Je hebt mijn gloednieuwe schoenen verpest, je auto in de prak gereden en mevrouw Wilsons Franse tuinkabouter onthoofd. Je hebt jezelf behoorlijk in de nesten...”

“Tuinkabouter? TUINKABOUTER?”

Nu ik wat nauwlettender keek, merkte ik op dat het hoofd niet bloedde en dat het oor onmenselijk netjes was afgebroken. Ik begon als een gek te lachen, maar mijn opluchting kwam te laat om mijn braaksel tegen te houden, dat grotendeels uit mijn neus kwam – en op de linkerkant van de agent belandde, compleet over zijn walkietalkie.

Dit was nog veel grappiger. Ik begon te mompelen: “Walkietalkie-braakie, walkietalkie-braakie,” waar ik bijna het hele stuk naar het politiebureau lol om had. Je zou denken dat ik nu al behoorlijk in paniek had moeten zijn, maar omdat ik zo snel zoveel wodka had gedronken, werd ik alleen nog maar meer dronken. Zelfs met mijn handen achter mijn rug geboeid – en de handboeien zaten écht strak, omdat de agent tot nu toe nog niet echt van me had kunnen genieten – leek de achterbank van de politiewagen met mij wel een kleine eenmanshouseparty. Het laatste wat ik me kan herinneren is dat ik de berichten op de radio zat werd en riep: “Zet eens op een andere zender! Ik wil rocken! Toen maakte de auto een scherpe bocht en het raam kantelde en vloog richting mijn gezicht.

Weet je wat echt een hoogtepunt van een balieagent moet zijn? Het verwerken van arrestaties van dronkenlappen. Nadat een aantal van mijn nieuwe makkers in blauw me halfbewusteloos (ik bedoel dat ik halfbewusteloos was, zij waren behoorlijk alert) het politiebureau binnensleepten, lieten ze me achter, geboeid aan een versleten oude houten

stoel tegenover een oude vent met een badge. Ik besloot dat hij Sarge heette. Hij had een soort kussendingetje voor vingerafdrukken en een hoop vragen voor me en hij nam geen tijd om me te laten wennen.

“Rechterduim.”

Ik staarde naar de wazige, bewegende vlekken op de plek van mijn handen en probeerde te onderscheiden welke hand welke was. “Ik kan de goede hand niet vinden, ze zijn te erg bebloed.”

Ze waren inderdaad erg bebloed, want ik had een snee boven mijn linkeroog, die zich aan het zicht onttrokken moet hebben achter mijn schattige haardos. Blijkbaar zag Sarge het bloed wel, maar de oorzaak niet, want hij slaakte een van die diep geërgerde zuchten die ambtenaren maken wanneer ze echt werk moeten doen, en tastte in zijn bureau en haalde er een pakje vochtige doekjes uit. “Goh, je moet wel een hele harde dreun tegen je neus gehad hebben. Maak je handen maar schoon, jongen. Ik ben zo terug. Trouwens, slimmerik, het is je rechterhand die niet aan het bureau geboeid is.”

Hij liep weg om een kop koffie of zoiets te halen. Ik maakte mijn handen schoon en wilde toen met mijn vrije hand het haar uit mijn ogen vegen. Daardoor werd mijn hand weer heel bloederig. Ik herhaalde dit minstens drie keer en bracht een indrukwekkende stapel van verkreukelde dieproze bevlekte doekjes tot stand. Toen kreeg ik het prachttidee dat ik misschien het bloed eerst van mijn hoofd af kon vegen. Ik duwde mijn haar helemaal naar achteren en raakte met het alcoholdoekje mijn wond en werd héél snel nuchter, net toen Sarge zijn kop met kokend hete vloeistof op het bureau vloeiblok neerzette.

“Auuuuuuuuu!” schreeuwde ik. Ik schoot omhoog. Mijn arm schoot omhoog. De handboei schoot omhoog. Het bureau schoot omhoog. De koffie vloog omhoog.

“Auuuuuuuuu!” schreeuwde Sarge. Sarge was nat!

Uiteindelijk werd de doorweekte massa van papier, bloed, doekjes en koffie opgeruimd door een vent met rubberen handschoenen. Sarge had een nieuwe broek gehaald en kwam terug. Hij keek heel lang naar mijn voorhoofd, het mengsel van bloed, snot en tranen dat vrij over mijn gezicht stroomde en naar het vochtige abstracte schilderstuk dat zijn bureau vloeiblok was geweest en besloot om een trucje te gebruiken dat altijd werkt bij mijn vader: hij zou me Iemands Anders Probleem maken.

Sarge riep door de ruimte: "Bel de ambulance!"

Ik kon mezelf niet inhouden. "Nee, jij bent een ambulance!"

En zo ging het voort, tot de ambulancemedewerkers per ongeluk mijn hoofd tegen de deurpost van de eerstehulp lieten knallen en ik voorgoed buiten bewustzijn raakte.